

РІЧКА ТАТАРКА – СПОГАД ПРО ТАТАРСЬКУ ОРДУ

Річка Татарка – це невеличка степова річка, яка бере свій початок з великого степового кряжа водорозділу. Верхів'я річки розгалужується на чотири рукави: Веселівський, Тавричанський, Богуславський і балка Караван. Всі ці балки багаті джерелами, які з земних глибин постачають річку водами. Коло хутора Вільного ці водяні рукави з'єднуються і звідси починається постійне русло річки Татарки, яке поступово збільшується. Татарка впадає в річку Самару коло селища Клевцова. Її довжина до 50 км.

В народній легенді говориться, коли татарська орда намагалися вивезти в Крим невільників і нагробоване, саме на переправі річки Татарки козаки наздогнали орду і розгромили її вщент. Це місце було побоїщем татар, від цього і пішла назва річки Татарки, а потім і села.

Інша легенда говорить, що дикий степ розділився на дві частини: північна частина степу від річки Татарки і південна частина степу від річки Татарки на Південь. Татари випасали свої отари - стада на південній частині степу аж до річки Татарки, тут навіть є могила яка носить назву «Стадницька», від слова стадо. Через річку Татарку татари не насмілювалися переходити, оскільки у північній частині степу їх громили козаці роз'їзди.

Переїхавши річку, можна було побачити татарина, про що навіть розповідається в повісті М. Гоголя «Тарас Бульба». Отже, річка Татарка була кордоном від татар, чому і пішла назва - річка Татарка.

Донині зберігають місцеві жителі старовинні перекази.

Збереглися навіть козацькі пісні:

Ой не видно Татарочки,
Тільки видно поле,
Кругом злії осавули,
То найбільше горе
Ой не видно Татарочки
Тільки видно сіни.
А вже мої брати - сестри,
Вечеряти сіли.
Ой не видно Татарочки,
Тільки видно хати.
А вже мої брати - сестри
Полягали спати.

І ще одна старовинна пісня:

- А вже сонце
А вже ясне,
Над полем встає.
Гей, у поле жаворінок
Орача зове!
Чує орача жаворінок,
Огортає туга,
Нема в нього бідненького
Тай скверного плуга.
Не журися, хліборобе,
Не вдавайся в тугу,

Скую тобі, брате
Гарненького плуга!
Група молот, група тяжкий
Іскри викресає.
Коваль брату - хліборобу
Лемеша клепає!
А вже рано,
Орача радо
В поле вирушає.
Пісню щирю та веселу
Ковалю співає!

Розповідь зі спогадів Приходька Миколи Опанасовича, яка збереглася в історико - краєзнавчому музеї села Кислянка.